

УДК 346.9

DOI 10.32782/2523-4269-2022-82-1-1-19-23

Ніколенко Людмила Миколаївна,

докторка юридичних наук, професорка

*(Донецький державний університет внутрішніх справ, м. Кропивницький)*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3437-6968>**Федоренко Юрій Сергійович,**

аспірант

*(Донецький державний університет внутрішніх справ, м. Кропивницький)*ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-2766-3747>

ПРОЦЕСУАЛЬНА ФОРМА РОЗГЛЯДУ ВІДОКРЕМЛЕНИХ ПРОВАДЖЕНЬ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

У статті досліджено процесуальну форму розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство. Наголошено, що однією з особливостей провадження у справі про банкрутство є концентрація всіх спорів, стороною в яких є боржник, у межах справи про банкрутство. За результатами проведеного дослідження автори доходять висновку, що позивача у відокремленому спорі у межах справи про банкрутство не слід зобов'язувати надсилати копії позовної заяви з додатками всім учасникам справи про банкрутство, але варто залучати таких учасників загальної справи до відокремленого провадження. Аргументовано, що для процесуальної форми розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство характерним є поєднання правил розгляду справи про банкрутство та правил, які прийнято застосовувати для розгляду та вирішення відповідних матеріально-правових спорів.

Ключові слова: банкрутство, неплатоспроможність, відокремлене провадження, процесуальна форма, господарський процес.

Постановка проблеми. Провадження у справах про банкрутство характеризується тим, що розгляд даної категорії справ не зводиться лише до вирішення питання про неплатоспроможність боржника. У межах даної справи господарському суду, який розглядає справу про банкрутство, доводиться вирішувати багато інших правових питань, пов'язаних із боржником. Для розгляду таких спорів законодавство про банкрутство передбачає особливу процедуру, яка регламентується нормами Кодексу України з процедур банкрутства (далі – КзПБ), Господарським процесуальним кодексом України (далі – ГПК України), але має цілу низку особливостей, що відрізняє таку процедуру від позовного, наказного провадження та провадження у загальній справі про банкрутство.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання відновлення платоспроможності боржника або визнан-

ня його банкрутом неодноразово опинялися у центрі уваги вітчизняних науковців. Серед них слід відзначити: О. Беляневич, О. Бірюкова, А. Бутирського, І. Бутирську, І. Вечірка, Л. Грабован, В. Джуна, Ю. Кабенюк, Б. Полякова, Р. Полякова, П. Пригузу, В. Радзивілюк та ін. Поряд із цим питання процесуальної форми розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство залишаються малодослідженими, що свідчить про актуальність даної статті.

Метою статті є наукове осмислення особливостей процесуальної форми розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство та виявлення проблемних аспектів у правовому регулюванні даного питання.

Виклад основного матеріалу. Здійснення правосуддя в економічній сфері має, як указує В. Устименко, забезпечити дотримання правового господарського

порядку, упорядкувати економічні відносини шляхом напрацювання судовими органами єдиної практики правозастосування, захистити, насамперед, права суб'єктів господарювання, а також інших осіб, які беруть участь у судовому процесі [1, с. 28]. Реформування економіки і розвиток різноманітних правовідносин повинні передбачати гарантію розгляду та вирішення спорів за критеріями ефективності, справедливості та оперативності [2, с. 20]. Для забезпечення виконання таких завдань законодавцю слід так виписати відповідні норми матеріального та процесуального права, щоб максимально ефективно не лише регламентувати права і обов'язки учасників господарських відносин, а й упорядкувати процедуру захисту прав, свобод та законних інтересів учасників економічного обігу. Важливе місце у системі упорядкування економічних відносин займає право неспроможності (банкрутства), яке прийнято вважати підгалуззю господарського права [3, с. 100]. Господарське життя постійно ускладнюється з виникненням нових інститутів, економіка країни є залежною від світових тенденцій, а інститут банкрутства саме і покликаний знаходити баланс між задоволенням вимог кредиторів та відновленням платоспроможності боржника [4, с. 23].

Однією з особливостей провадження у справі про банкрутство є концентрація всіх спорів, стороною в яких є боржник, у межах справи про банкрутство.

Так, відповідно до ст. 7 Кодексу України з процедур банкрутства (далі – КУЗПБ), спори, стороною у яких є боржник, розглядаються господарським судом за правилами, передбаченими Господарським процесуальним кодексом України (далі – ГПК України), з урахуванням особливостей, визначених цією статтею. Господарський суд, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, у межах цієї справи вирішує всі майнові спори, стороною в яких є боржник; спори з позовними вимогами до боржника та щодо його майна; спори про визнання недійсними результатів аукціону; спори про визнання недійсними будь-яких правочинів, укладених боржником; спори про повернення (витребування) майна боржника або відшкодування його вартості відповідно; спори про стягнення заробітної плати; спори про поновлення на роботі посадових та службових осіб боржника; спори щодо інших вимог до боржника. Господарський суд розглядає спори, стороною у яких є боржник, за правилами, визначеними ГПК України. За результатами розгляду спору суд ухвалює рішення. У разі якщо відповідачем у такому спорі є суб'єкт владних повноважень, суд керується принципом офіційного з'ясування всіх обставин у справі та вживає визначених законом заходів, необхідних для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів, з власної ініціативи [5].

Концентрація всіх спорів, стороною яких є боржник, є проявом дії принципу процесуальної економії, яка за змістом включає у себе економне, бережне, раціональне використання учасниками господарського судочинства процесуальних засобів і покликана забезпечити справедливий та оперативний розгляд господарських справ [6, с. 42]. Поряд із цим для розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство характерною є специфічна процесуальна форма, яка відрізняється і від процесуальної форми розгляду загальної справи про банкрутство, і від процесуальної форми розгляду справ у порядку позовного провадження.

На думку В. Щербини та В. Резнікової, формалізація господарського процесу не є випадковою. Роль

і значення процесуальної форми полягають у тому, щоб забезпечити захист дійсно існуючих прав суб'єктів господарювання, як і інших учасників господарських відносин, гарантувати ухвалення законних та обґрунтованих рішень [7, с. 11]. На думку Є. Таликіна, існують підстави говорити про два види диференціації процесуальної форми. Перший пов'язаний із покладенням нових функцій на суди. Таким чином, утворилося провадження щодо запобіжних заходів, провадження щодо банкрутства тощо. Таку диференціацію вчений умовно називає функціональною. Інший вид диференціації пов'язаний із поділом справ у межах однієї функції за рівнем складності. За таким принципом утворилося, зокрема, наказне провадження у цивільному процесі [8, с. 254].

Відокремлені провадження у справі про банкрутство є проявом функціональної диференціації процесуальної форми. Так, на господарські суди було покладено нові функції, які зазвичай не притаманні діяльності господарських судів, – це розгляд таких категорій справ, як трудові, цивільні, адміністративні справи тощо. У теорії процесу прийнято вважати, що матеріальні правовідносини впливають на форму процесу. Під безпосередньою дією матеріальних правовідносин знаходяться такі елементи процесуальної форми, як форма захисту, позов, суб'єкти процесу, докази і доказування, способи захисту [9, с. 153]. Але у відокремлених провадженнях у справі про банкрутство часто це правило не діє, оскільки матеріальні правовідносини є одними, а процесуальна форма їх вирішення – інша, непритаманна зазвичай для вирішення таких спорів.

Яскравий цьому приклад – адміністративні спори. Тут господарським судам доводиться не лише розглядати справи на підставі матеріально-правових норм, які, як правило, рідко застосовуються у господарському процесі, а й діяти за особливими процесуальними правилами, які зазвичай діють в адміністративному процесі. І. Бутирська із цього приводу зазначає, що віднесення більшості майнових спорів із вимогами до боржника до компетенції господарського суду, у провадженні якого знаходиться справа, зумовлює необхідність застосовувати не лише загальний порядок розгляду справ про банкрутство, а й розглядати справи у порядку позовного провадження, застосовуючи не лише норми господарського права, а й цивільного, трудового тощо, що вимагає від суддів високого професійного рівня та широкої спеціалізації [10, с. 110]. На нашу думку, це певною мірою порушує принцип спеціалізації судів. Так, господарські суди є спеціалізованими судами у судовій системі України. Спеціалізованим судом у науковій літературі називають орган судової влади, що має власну підсистему і розглядає визначені законом спори з особливим суб'єктним чи об'єктним складом в особливому процесуальному порядку [11, с. 10]. У разі ж розгляду відокремлених проваджень господарський суд може розглядати практично будь-які справи, навіть ті, що не притаманні специфіці діяльності господарських судів.

При цьому передачі на розгляд господарського суду, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, підлягають не лише нові спори, стороною яких є боржник, а й ті справи, провадження у яких було відкрито до відкриття провадження у справі про банкрутство.

Характерним є такий приклад із судової практики. 11 січня 2021 р. Хмельницьким окружним адміністративним судом відкрито провадження в адміністративній справі за позовом Головного управління ДПС у Хмельницькій області до Товариства з обмеженою

відповідальністю «Т.» про стягнення коштів у рахунок погашення податкового боргу. 08 лютого 2021 р. ухвалою Господарського суду Хмельницької області відкрито провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Т.» та введено процедуру розпорядження майном боржника, а також уведено мораторій на задоволення вимог кредиторів. У зв'язку з відкриттям провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Т.» Хмельницький окружний адміністративний суд ухвалою від 23 лютого 2021 р. закриття провадження в адміністративній справі, мотивувавши це тим, що спір щодо стягнення з боржника податкового боргу на даний час підлягає розгляду в порядку господарського судочинства господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство відповідача [12].

Наведений приклад із судової практики хоча і відповідає принципу концентрації всіх спорів, стороною яких є боржник, у межах справи про банкрутство, проте викликає низку запитань. По-перше, чи не порушує це права позивача, оскільки, звертаючись до адміністративного суду з позовом, позивач мав правомірні очікування, що його позов буде розглянуто, а спір із відповідачем – вирішено. Натомість через більше ніж місяць після відкриття провадження суд закриття провадження, не залишивши позивачу нічого іншого, як заново готувати і подавати позов, уже в межах справи про банкрутство. По-друге, у даній ситуації виходить, що на адміністративну справу, провадження у якій було відкрито першим, здійснює вирішальний вплив справа про банкрутство, яка відкрита пізніше. Це видається не зовсім аргументованим і таким, що порушує принцип правової визначеності. Окрім того, подібні ситуації демонструють потенційні можливості для зловживань принципом концентрації спорів у межах справи про банкрутство, оскільки недобросовісні боржники можуть умисно ініціювати щодо себе справу про банкрутство з тим, щоб закрити всі інші судові справи, стороною в яких вони є. Тому у такому разі необхідно не закриття провадження у справі, а передавати матеріали справи до господарського суду, який розглядає справу про банкрутство.

Такого ж висновку дійшла і Велика Палата Верховного Суду у Постанові від 15 січня 2020 р. у справі № 607/6254/15-ц: «Велика Палата Верховного Суду погоджується з висновками судів, що спір не підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства, а належить до господарської юрисдикції. Однак не можна погодитися з висновками про закриття провадження у справі, оскільки такі дії перешкоджають позивачу у доступі до правосуддя та унеможливають захист його прав у господарському процесі у повному обсязі з урахуванням визначених строків звернення, установлених статтею 45 Кодексу № 2597-VIII, а до цього – статтею 23 Закону № 2343-XII» [13].

В. Радзивілок та Р. Поляков указують, що розгляд майнових спорів у справі про банкрутство виключно за нормами ГПК України відіграватиме як позитивну, так і негативну роль. По-перше, має бути безпосередній зв'язок між строками розгляду спорів у відокремленому та основному провадженні. По-друге, продовжують вчені, названа стаття не передбачає пріоритетності у виборі суду за наявності у суб'єктному складі спору двох і більше боржників, щодо яких відкриті справи про банкрутство. По-третє, ця стаття залишає відкритим питання про участь у спорі інших учасників справи про банкрутство (розпорядника майна, конкурсних і забезпечених кредиторів тощо) [14, с. 152]. Щодо остан-

нього зауваження вчених, повністю погоджуємося, що виникає чимало запитань щодо необхідності залучення інших учасників справи про банкрутство до відокремленого провадження, яке розглядається за ст. 7 КУЗПБ. Так, з одного боку, необхідно залучити до участі у такій справі всіх осіб, на права та інтереси яких може вплинути рішення, прийняте за результатами розгляду відокремленого провадження, а це якраз і арбітражний керуючий, і всі кредитори боржника. Але, з іншого боку, залучення великої кількості учасників до такої справи може негативно вплинути на тривалість розгляду відокремленого провадження. І що робити у разі, коли у справі про банкрутство не декілька кредиторів, а, скажімо, 20, 30, 50? Керуючись загальними вимогами до позовної заяви, що пред'являються до неї у господарському процесі, виходить, що позивачу слід надсилати копію позовної заяви з додатками всім цим особам. Про це свідчить і судова практика.

Так, наприклад, у провадженні Господарського суду Запорізької області перебуває справа про банкрутство Державного підприємства «Д.». У даній справі є 12 кредиторів, арбітражний керуючий, а також ще три учасники справи. Головне управління ДПС у Запорізькій області звернулося до Господарського суду Запорізької області з позовом до боржника про стягнення 1603159,61 грн у межах справи про банкрутство, керуючись ст. 7 КУЗПБ. Однак доказів направлення копії позовної заяви з додатками всім кредиторам та учасникам справи про банкрутство не надало, тому суд залишив таку позовну заяву без руху, зобов'язавши позивача надіслати копію позовної заяви з додатками всім 12 кредиторам та трьом учасникам справи [15].

Чи завжди доцільно направляти копію позовної заяви з додатками всім учасникам загальної справи про банкрутство? Напевно, що ні. Уважаємо, що зобов'язувати позивача надсилати копії позовної заяви з додатками всім учасникам справи про банкрутство не слід, але залучати таких учасників загальної справи до відокремленого провадження можна. Якщо ж хтось із таких учасників виявить бажання проявити у справі процесуальну активність, то він може ознайомитися з матеріалами справи у суді (або навіть через Підсистему «Електронний суд») і подати до суду свої пояснення та заперечення щодо позовних вимог.

М. Гурін, досліджуючи у межах свого дисертаційного дослідження особливості процесуальної форми розгляду справ про визнання недійсними правочинів боржника, доходить висновку, що вона характеризується тим, що тут поєднуються правила, характерні для провадження у справі про банкрутство, та правила, що застосовуються для розгляду справ у порядку позовного провадження [16, с. 80]. Дана теза є справедливою і для процесуальної форми розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство загалом. Проте, урахувавши, що у відокремлених провадженнях у справі про банкрутство можуть застосовуватися правила, що діють навіть в адміністративному судочинстві (зокрема, під час розгляду спорів, де відповідачем є суб'єкт владних повноважень, а позивач – боржник у справі про банкрутство), щодо процесуальної форми відокремлених проваджень загалом уважаємо за необхідне додати таку її важливу рису, як можливість застосування правил, що регламентують не лише позовне провадження у господарському процесі, а й процесуальні норми інших видів судочинства. Таким чином, можна стверджувати, що для процесуальної форми

розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство характерним є поєднання правил розгляду справи про банкрутство та правил, які прийнято застосовувати для розгляду та вирішення відповідних матеріально-правових спорів.

Висновки. Таким чином, однією з особливостей провадження у справі про банкрутство є концентрація всіх спорів, стороною у яких є боржник, у межах справи про банкрутство. Позивача у відокремленому спорі у межах справи про банкрутство не слід зобов'язувати надсилати копії позовної заяви з додатками всім учасникам справи про банкрутство, але варто залучати

таких учасників загальної справи до відокремленого провадження. Якщо хтось із таких учасників виявить бажання проявити у справі процесуальну активність, то він може ознайомитися з матеріалами справи безпосередньо у суді або через Підсистему «Електронний суд» і подати до суду свої пояснення та заперечення щодо позовних вимог. Для процесуальної форми розгляду відокремлених проваджень у справі про банкрутство характерним є поєднання правил розгляду справи про банкрутство та правил, які прийнято застосовувати для розгляду та вирішення відповідних матеріально-правових спорів.

Список використаних джерел

1. Устименко В. Удосконалення господарського процесу: економіко-правові аспекти. *Право України*. 2017. № 9. С. 28–34.
2. Ніколенко Л.М. Захист прав та інтересів суб'єктів господарювання в умовах реформування законодавства. *Економіка та право*. 2017. № 2. С. 19–24.
3. Поляков Б.М. Право неспроможності (банкрутства) в Україні : підручник. Київ : Ін Юре, 2011. 560 с.
4. Бутирський А.А. Значення інституту банкрутства для економічних відносин в Україні. *Матеріали круглого столу «Перші наукові читання пам'яті академіка В.К. Мамутова»*, м. Київ, 8 лютого 2019 р. Київ, 2019. С. 23–27.
5. Кодекс України з процедур банкрутства : Закон України від 18 жовтня 2018 р. № 2597-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 19. Ст. 74.
6. Погребняк В., Гаврилюк О. Роль судової правотворчості у побудові права: принципи права у справах про банкрутство. *Право України*. 2022. № 7. С. 23–51.
7. Щербина В., Рєзнікова В. Сучасні тенденції розвитку господарського процесу України. *Право України*. 2017. № 9. С. 9–27.
8. Таликін Є.А. Диференціація господарської процесуальної форми як засіб досягнення її адекватності характеру господарських конфліктів. *Часопис Київського університету права*. 2012. № 3. С. 251–256.
9. Ніколенко Л.М. Матеріальні та процесуальні норми і правовідносини: їх взаємозв'язок у господарському судочинстві. *Наше право*. 2013. № 10. С. 148–154.
10. Бутирська І.А. Функції господарського суду у справі про банкрутство. *Вісник господарського судочинства*. 2015. № 4. С. 106–111.
11. Бутирський А.А. Реалізація принципу спеціалізації в судовій системі України. *Вісник господарського судочинства*. 2012. № 6. С. 195–200.
12. Ухвала Хмельницького окружного адміністративного суду від 23 лютого 2021 р. у справі № 560/63/21. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/95073469#> (дата звернення: 27.02.2023).
13. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 15 січня 2020 р. у справі № 607/6254/15-ц. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/87115553> (дата звернення: 27.02.2023).
14. Радзивілюк В., Поляков Р. Проблеми застосування господарсько-процесуальних норм у процедурі банкрутства (неплатоспроможності). *Право України*. 2020. № 7. С. 147–158.
15. Ухвала Господарського суду Запорізької області від 14 січня 2022 р. у справі № 908/100/21 (908/110/22). *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/102727303> (дата звернення: 27.02.2023).
16. Гурін М.О. Визнання недійсними правочинів боржника у процедурі банкрутства : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 ; Донецький державний університет внутрішніх справ. Кропивницький, 2022. 208 с.

References

1. Ustymenko, V. (2017). Udoskonalennia hospodarskoho protsesu: ekonomiko-pravovi aspekty [Improvement of the economic process: economic and legal aspects]. *Pravo Ukrainy*. № 9. S. 28–34 [in Ukrainian].
2. Nikolenko, L.M. (2017). Zakhyst prav ta interesiv sub'ektiv hospodariuvannia v umovakh reformuvannia zakonodavstva [Protection of the rights and interests of economic entities in the conditions of legislative reform]. *Ekonomika ta pravo*. 2017. № 2. S. 19–24 [in Ukrainian].
3. Poliakov, B.M. (2011). Pravo nespromozhnosti (bankrutstva) v Ukraini [Law of insolvency (bankruptcy) in Ukraine] : pidruch. dlia stud. vyshch. navch. zakl. Kyiv: In Yure, 560 s. [in Ukrainian].
4. Butyrskiy, A.A. (2019). Znachennia instytutu bankrutstva dlia ekonomichnykh vidnosyn v Ukraini [The significance of the institution of bankruptcy for economic relations in Ukraine]. *Materialy kruhloho stolu «Pershi naukovy chytannia pam'iaty akademika V. K. Mamutova»* (8 liutoho 2019 r., m. Kyiv). S. 23–27 [in Ukrainian].
5. Kodeks Ukrainy z protsedur bankrutstva [Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures]: Zakon Ukrainy vid 18 zhovtnia 2018 roku № 2597-VIII. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2019. № 19. St. 74. [in Ukrainian].
6. Pohrebniak, V., Havryliuk, O., (2022). Rol sudovoi pravotvorchosti u dobudovi prava: pryntsyipy prava u spravakh pro bankrutstvo [The role of judicial law-making in the development of law: principles of law in bankruptcy cases]. *Pravo Ukrainy*. № 7. S. 23–51 [in Ukrainian].
7. Shcherbyna, V., Rieznikova, V. (2017). Suchasni tendentsii rozvytku hospodarskoho protsesu Ukrainy [Modern trends in the development of the economic process of Ukraine]. *Pravo Ukrainy*. № 9. S. 9–27 [in Ukrainian].

8. Talykin, Ye.A. (2012). Dyferentsiatsiia hospodarskoi protsesualnoi formy yak zasib dosiahnennia yii adekvatnosti kharakteru hospodarskykh konfliktiv [Differentiation of economic procedural form as a means of achieving its adequacy to the nature of economic conflicts]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. № 3. S. 251–256 [in Ukrainian].
9. Nikolenko, L.M. (2013). Materialni ta protsesualni normy i pravovidnosyny: yikh vzaiemozv'iazok u hospodarskomu sudochynstvi [Material and procedural norms and legal relations: their interrelationship in economic litigation]. *Nashe pravo*. № 10. S. 148–154 [in Ukrainian].
10. Butyrska, I.A. (2015). Funktsii hospodarskoho sudu u spravi pro bankrutstvo [Functions of the commercial court in the case of bankruptcy]. *Visnyk hospodarskoho sudochynstva*. № 4. S. 106–111 [in Ukrainian].
11. Butyrskiy, A.A. (2012). Realizatsiia pryntsyphu spetsializatsii v sudovii systemi Ukrainy [Implementation of the principle of specialization in the judicial system of Ukraine]. *Visnyk hospodarskoho sudochynstva*. № 6. S. 195–200 [in Ukrainian].
12. Ukhvala Khmelnytskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu [Resolution of the Khmelnytsky District Administrative Court] vid 23 liutoho 2021 roku u spravi № 560/63/21. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95073469#> (data zvernennia: 27.02.2023) [in Ukrainian].
13. Postanova Velykoi Palaty Verkhovnoho Sudu [Resolution of the Great Chamber of the Supreme Court] vid 15 sichnia 2020 roku u spravi № 607/6254/15-ts. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen. Retrived from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87115553> (data zvernennia: 27.02.2023) [in Ukrainian].
14. Radzyviliuk, V., Poliakov, R. (2020). Problemy zastosuvannia hospodarsko-protsesualnykh norm u protseduri bankrutstva (neplatospromozhnosti) [Problems of application of economic and procedural norms in bankruptcy (insolvency) procedure]. *Pravo Ukrainy*. № 7. S. 147–158 [in Ukrainian].
15. Ukhvala Hospodarskoho sudu Zaporizkoi oblasti [Resolution of the Economic Court of the Zaporizhzhia Region] vid 14 sichnia 2022 roku u spravi № 908/100/21 (908/110/22). Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen. Retrived from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102727303> (data zvernennia: 27.02.2023) [in Ukrainian].
16. Huryn M.O. (2020). Vyznannia nediisnymy pravochyniv borzhnyka u protseduri bankrutstva [Invalidity of the debtor's transactions in the bankruptcy procedure]: dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.04 / Donetskyy derzhavnyi universytet vnurishnikh sprav. Kropyvnytskyi, 208 s. [in Ukrainian].

Nikolenko Liudmyla,

Doctor of Law, Professor

(Donetsk State University of Internal Affairs, Kropyvnytskyi)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3437-6968>

Fedorenko Yurii,

Postgraduate Student

(Donetsk State University of Internal Affairs, Kropyvnytskyi)

ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-2766-3747>

PROCEDURAL FORM OF THE CONSIDERATION OF SEPARATE PROCEEDINGS IN THE BANKRUPTCY CASE

The article examines the procedural form of consideration of separate proceedings in the bankruptcy case. For consideration of separate proceedings in a bankruptcy case, a specific procedural form is characteristic, which differs both from the procedural form of consideration of a general bankruptcy case and from the procedural form of consideration of cases in the order of claim proceedings. The authors emphasized that from the moment of the opening of bankruptcy proceedings, the debtor and his property find themselves in a special legal regime, one of the features of which is the concentration of all disputes in which the debtor is a party within the bankruptcy case. Separate bankruptcy proceedings are a manifestation of the functional differentiation of the procedural form. Thus, commercial courts were assigned new functions that are not usually inherent in the activities of commercial courts – this is the consideration of such categories of cases as labor, civil, administrative cases, etc. Based on the results of the research, the authors come to the conclusion that the plaintiff in a separate dispute within the bankruptcy case should not be obliged to send copies of the statement of claim with attachments to all participants in the bankruptcy case, but should involve such participants in the general case in separate proceedings. If one of these participants wishes to be procedurally active in the case, he can familiarize himself with the case materials directly in court, or through the "Electronic Court" Subsystem, and submit his explanations and objections to the claims to the court. Taking into account that in separate proceedings in a bankruptcy case, the rules that apply even in administrative proceedings can be applied, regarding the procedural form of separate proceedings, in general, the need to add such an important feature as the possibility of applying rules regulating not only legal proceedings in economic proceedings, but also procedural norms of other types of legal proceedings, was emphasized. Thus, the authors argued that the procedural form of considering separate proceedings in a bankruptcy case is characterized by a combination of the rules for considering a bankruptcy case and the rules that are used to consider and resolve relevant material and legal disputes.

Key words: bankruptcy, insolvency, separate proceeding, procedural form, economic process.

Надіслано до редколегії 25.02.2023